

ves til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Prøvelse af afgørelsen:

Såvel justitsministerens afgørelse om, at en person må anses for en fare for statens sikkerhed, som Integrationsministeriets afgørelse om, at en udlænding udvises, kan indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

Der kan her vælges to former for indbringelse; enten at integrationsministerens afgørelser indbringes af myndighederne på begæring af udlændingen, eller at udlændingen selv indbringer sagen.

Der bør i begge tilfælde af hensyn til en mulig effektiv gennemførelse af udvisningsbeslutningen indføres en søgsmålsfrist, ligesom der i forhold til det førstnævnte tilfælde bør være en frist for, hvor længe myndighederne må være om at indbringe sagen.

Uanset hvilken af de to indbringelsesmuligheder, der vælges, tilvejebringes der en udtrykkelig hjemmel til en særlig lempelig mulighed for domstolsprøvelse af farevurderingen og af den administrative udvisning. Der tænkes her på en procedure, som på en række punkter minder om den, der i dag findes i udlændingelovens § 52.

Efter udlændingelovens § 52 kan visse endelige administrative afgørelser indbringes for domstolene ved, at parten inden for en frist på 14 dage anmoder Udlændingesservice om en sådan indbringelse.

Det er udlændingemyndighederne, der står for den væsentlige del af sagens forberedelse i relation til domstolene, jf. princippet i udlændingelovens § 52, stk. 2, herunder at sagens akter hurtigst muligt sendes til domstolene med henblik på rettens stillingtagen til, om sagens indbringelse for domstolene skal tillægges opsættende virkning i relation til udrejsefrist og mulig faktisk udsendelse, jf. princippet i udlændingelovens § 52, stk. 6.

Det er retten, der står for sagens oplysning, og udlændingemyndighederne er under sagen fortsat underlagt officialmaksimen, dvs. at myndighederne altid skal søge at nå frem til den materielt rigtige afgørelse, uanset om det betyder, at udlændingen måtte få medhold ved retten.

Retten afgør sager efter udlændingelovens § 52 ved kendelse, og der er normalt tale om, at domstolene begrænser prøvelsen i sagen til en legalitetsprøvelse af udlændingemyndighedernes afgørelse. De sager, der har kunnet indbringes efter § 52, har traditionelt ikke krævet særlig ny bevisførelse ved retten.

Der er efter arbejdsgruppens opfattelse flere elementer i den gældende § 52-prøvelse, der med fordel

kan anvendes i en særlig lempelig adgang til domstolsprøvelse af sager om statens sikkerhed.

Der vil ved en særlig lempelig adgang til domstolsprøvelse af sager om statens sikkerhed kunne ske en materiel behandling i to retsinstanser med fuld prøvelse af sagen, herunder af PET's fortrolige materiale, der ligger til grund for justitsministerens farevurdering. Dette materiale vil som det klare udgangspunkt i sin helhed også foreligge for den domstol, der efterprøver farevurderingen og afgørelsen om udvisning.

Domstolen vil skulle kunne efterprøve såvel justitsministerens beslutning om, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, som Integrationsministeriets afgørelse om udvisning.

Der er et klart ønske om en hurtig proces, hvilket kan ske ved, at det pålægges udlændingemyndighederne at stå for sagens forberedelse i et særligt domstolsspor. Herudover er der behov for, at domstolene hurtigt kan tage stilling til, om sagen skal tillægges opsættende virkning i forhold til udrejsefristen.

Domstolsprøvelse af administrative afgørelser efter udlændingeloven sker efter de gældende regler efter to regelsæt: Den helt generelle prøvelsesmulighed efter grundlovens § 63 og den specifikke lempelige prøvelsesmulighed for visse sagstyper efter udlændingelovens § 52.

Før domstolsreformen startede sager efter grundlovens § 63 i landsretten, mens § 52-sagerne startede i byretten. Efter gennemførelsen af domstolsreformen starter alle sager om prøvelse af udlændingemyndighedernes afgørelser som udgangspunkt i byretten.

Opholder udlændingen sig i Danmark på tidspunktet for Integrationsministeriets afgørelse om udvisning, vil udlændingen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, herefter have ulovligt ophold og skal derfor udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1. Såfremt afgørelsen om udvisning måtte blive indbragt for domstolene, vil domstolene skulle tage stilling til, om indbringelsen bør tillægges opsættende virkning med hensyn til udlændingens udrejsefrist.

Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Domstolen vil – såfremt udvisningen opretholdes – skulle tage stilling til, om udlændingen kan udsendes af Danmark.

Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmålet om mulig udsendelse (refoulement) har hidtil været tillagt asylmyndighederne, dvs. Udlændingesservice med klageadgang til Flygtningenævnet.

I de tilfælde, hvor udlændingen inden beslutningen om udvisning havde opholdstilladelse som flygtning, eller hvor udlændingen nægter at udrejse og påberåber